

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologiæ Polemicæ Universæ

Pichler, Vitus

Augustæ Vindelicorum, Anno MDCCXIII.

§. 1. Lutherani, Calvinistæ, Zwingliani in suis principijs probare sufficienter non possunt existentiam Scripturæ S.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39374

§. I.

Lutherani, Calvinistæ, Zwingliani in suis principijs probare sufficienter non possunt existentiam Scripturæ S.

2. Sciendum 1. per Scripturam S. intelligi libros, ab hominibus quidem, sed inspirante & dictante DEO conscriptos. Vocantur hi libri à Græcis *Biblia*, à Latinis *Scriptura*, ab utriusque per Antonomastiam, scilicet propter præstantiam Auctoris Principalis, qui DEUS est, his libris appropriando communia cæteroquin vocabula. Primus horum librorum Auctor Instrumentalis fuit Moyses, & hunc secuti sunt Prophetae in Antiquo, Apostoli verò & Evangelistæ in Novo Testamento.

3. Sciendum 2. Evidens & per se notum non esse, dari aliquos libros inspirante DEO exaratos, seu S. Scripturam; id enim non solum negatum semper fuit à Gentilibus, sed etiam aliquando à quibusdam, qui se Christianos vocabant. Imò etiam Adversarij fatentur, veram Ecclesiam ab Adamo usque ad Moysen per bis mille circiter annos existisse sine ulla Scriptura S. Proinde existentiam illius probari oportet, & aliunde infallibiliter innoscere.

4. Dico. Lutherani, Calvinistæ, Zwingliani, & cæteri Apostatae omnes non possunt in suis principijs sufficienter probare existentiam Scripturæ S. seu quòd detur aliqua Scriptura divinitus dictata. Demonstratur: Motivum vel medium, ex quo probant, vel est ipsa Scriptura, vel certa critica seu indicia

ex parte Scripturæ se tenentia, vel spiritus internus & sensus conscientia: sed nullam ex his est medium sufficiens ad *infallibiliter* probandam existentiam Scripturæ S. ergo. M. est ipsorum, quia communiter non admittunt Traditionem & Auctoritatem Ecclesiæ tanquam Verbum DEI non scriptum, ex quo solo infallibiliter doceri possent de hac re. m. P. Hoc medium non potest esse ipsa *Scriptura*, quia de hujus existentia lis est, & si ex Scriptura probaretur Scriptura, probaretur idem per idem, & supponeretur, quod est in questione.

Non *critéria*, nimirum antiquitas Bibliorum & mirabilis conservatio inter tot casus, miracula in confirmationem eorum facta, eventus rerum, quæ in Biblijs prædicebantur futura, sanctitas & majestas rerum, quæ in ijs continentur, energia Verborum ad permovendos animos, mira concordia rerum contentarum. Hæc, inquam, critéria non sunt sufficiens medium ad *infallibiliter* probandam existentiam Bibliorum 1. quia omnia & singula possunt absolute reperiri in libro quodam præcisè humano vel unius vel plurium Auctorum; cur enim ejusmodi liber merè humanus non possit esse antiquissimus, à DEO mirabili providentia conservatus, res majestate & sanctitate plenas continere, & tantâ verborum

energiam proponere, ut permoveantur homines ad vitam meliorem, vel etiam ad sanguinem profundendum, cum etiam Plato Ethnicus suo libro de Immortalitate animae ita permovisse animos dicatur, ut quidam sibi necem consciscerent? Cur Deus ejusmodi librum, ab uno, vel pluribus viris probis mirabili consensu conscriptum, non possit tueri etiam miraculis propter utilitatem, quam affert Reipublicae materia contenta in tali libro, v. g. conscripto à Confutio Sinarum quondam sapientissimo Philosopho? Cur ejusmodi liber non possit etiam in se continere prophetias & vaticinia, cum libri Sybillarum gentilium, quos utique pro Scriptura S. non habent Adversarij, pleni fuerint praedictionibus rerum, quae postmodum evenerunt? 2. Quia de his ipsis criticis non constat Adversarijs evidenter & certo, sed praecise ex relatione humana, quam semper contendunt fallibilem esse; ipsi enim non praesentes spectarunt miracula; absque relatione humana ignorant, utrum ea, si tamen facta sint, eò spectarint, ut ostenderent, aliquos libros, praesertim hos, quos Adversarij habent pro Divinis, esse Divinos; nesciunt nisi ex fama, quod ea, quae praedicebantur futura, certo evenerint, vel si evenerint, an non primum postea in his codicibus scripta sint à nequam impostore, certis libris Divinam Auctoritatem conciliare per fraudem machinante. Adde, quod multi libri, & capita librorum, quos habent Adversarij pro Divinis, non contineant prophetias, vel res sublimes &c. Imò aliqua in Scripturis reperiuntur in speciem vilia,

falsa, aut contradictoria, & captu difficilia, ut adeò S. Augustino aliisque Expositoribus laborandum fuerit, ut Evangelia & alios libros Scripturae à contradictionibus vindicarent. 3. Quia si haec critica sufficienter probarent existentiam Scripturae S. etiam sufficienter probarent veritatem Religionis Romano-Catholicae, ut adeò Adversarij non minus hanc pro vera Christi Ecclesia agnoscere deberent, quam existentiam Scripturae; siquidem Romana Ecclesia est antiquissima, mirabiliter inter gravissimas persecuciones Judaeorum, Gentilium, & Haereticorum semper conservata, non sine plurimis miraculis, quae in contestationem ipsius dogmatis facta sunt à viris sanctitate prodigiosa conspicuis, & dono prophetiae claris, qui etiam vitam & sanguinem promptissime maximo numero pro ea obtulerunt &c.

Nec denique sufficiens medium est Spiritus internus, aut (ut Calvinista vocant) propriae conscientiae sensus, quem falso dicunt esse testimonium Spiritus S. interni; nam iste *Spiritus privatus* 1. est prorsus incertus & dubius, utrum sit à DEO nec ne, nec certo probari ab Adversarijs potest, eum esse à DEO potius quam ab erronea & fallaci persuasione propria; si enim probari certo posset, deberet probari ex Scriptura; & sic evidenter fieret circulus vitiosus, dum Scriptura probaretur ex Spiritu interno, & Spiritus internus ex Scriptura; item ignotum probaretur per aequè vel magis ignotum. 2. Est in diversis hominibus diversus, & contradictoria docens, consequenter non

non est testimonium Spiritus S. qui interius docere contradictoria utique non potest, cum testari falsum nequeat: quod autem diversa & contradictoria dicitur diversis, patet inde, quod Adversarij dicitur, libros Novi & Antiqui Testamenti esse Scripturam Divinam, Ethnicis autem, Paganis, & Turcis dicitur, non esse Scripturam Divinam, Judæis verò, libros Novi Testamenti non esse Divinos. 3. Est ineptus ad terminandas lites; quamvis enim Deus absolute possit hominem docere infallibiliter per internam illustrationem, uti docuit Prophetas; ordinariè tamen non solet, quia ejus Providentiæ requirit, ut per testimonium publicum & ab omnibus cognoscibile erudiat homines, dari e.g. aliquam Scripturam Divinam, & quidem hanc &c. ita enim exigit præsentis vitæ ratio & status, ut utraque Pars litigans percipere possit hoc testimonium, ne utraque illud pro se pari jure allegare possit, uti fieri potest, si testimonium sit merè internum, uti est Spiritus iste privatus, & conscientia sensus.

5. Confirmatur. Quidquid est infallibiliter certum, debet esse certum vel certitudine evidentia, vel certitudine fidei: sed nec certitudine evidentia certum est Adversarij, dari aliquam Scripturam S. cum Ecclesia vera existere possit sine ulla Scriptura, uti fuit ante Moysis tempora, & Deus absolute non adstringatur ad nos docendos per litteras & verbum scriptum: nec certitudine fidei; nam nihil est certum certitudine fidei, nisi adsint motiva tanta credibilitatis, id à DEO revelatum esse,

ut nulla ratione prudenter negari possit: atqui in principijs Adversariorum non adsunt motiva tanta credibilitatis; quænam enim sunt illa? an critica, an spiritus internus? quæ jam rejecta sunt ut futilia & insufficientia: aliud autem motivum rejectis Traditionibus & Auctoritate Ecclesiæ assignari nequit: ergo. Videamus nunc, quid ex Adversarij aliqui (nam multi hanc questionem de existentia Scripturæ dextrè & studiosè dissimulant, videntes labyrinthum, ex quo exitum non inveniunt) pro sua causa opponant.

6. Objiciunt 1. Quod existat aliqua Scriptura S. est principium, etiam à Catholicis, adeoque ab utraque Parte litigante concessum: ergo non debet trahi in dubium, aut exigi ab adversa Parte, ut prober ejus existentiam. R. 1. N. C. quia principium, quod non est evidens, probari debet; ab Adversarij autem istud principium probari nequit. R. 2. D. A. Est principium ab utraque Parte concessum, sed non ex eodem motivo & fundamento. A. ex eodem motivo & fundamento. N. A. & C. Si Adversarij ex eodem motivo concederent & possiderent Scripturas, scilicet ex Traditione & Auctoritate Ecclesiæ, facile & statim pax foret nos inter & ipsos; si enim hanc audirent in admittendis Scripturis quoad existentiam, admittere deberent consequenter etiam in intelligendis Scripturis quoad sensum, & sic in omnibus Articulis nos inter & ipsos controversis.

Replicant: hæc quæstio, an detur Scriptura Divina, est curiosa; Christiano

stiano indigna, quia totam Christianitatem reddit dubiam. Imò inepta, quia prima fidei principia non probantur, sed supponi debent: ergo. R. N. Ant. quoad omnia membra. Utique enim *curiosum* non est inquirere, an primum fidei fundamentum sit satis solidum; neque DEUS, quamvis velit captivari intellectum nostrum in obsequium fidei revelando res obscuras, tamen eas à nobis temerè & sine motivo prudenter innegabili firmissimè credi vult, nec velle potest. Quis *Christiano indignum* existimet, si fundamenta fidei Christianæ, quæ utiq; infirma esse nequeunt, inquirere, tentare, & declarare laboret, quod sit per examen hujus questionis? Et quis *ineptum* pronuntiet indagare principium, quod per se notum non est? Quamdiu igitur Adversarij non possunt infallibiliter probare existentiam Scripturæ S. (quod nunquam poterunt, nisi iterum amplectantur Verbum DEI non Scriptum, & Ecclesiæ vocem audiant) tamdiu malè admittunt Scripturam & imprudenter, nec eâ uti possunt ad reliquos articulos probandos; licet nos Catholici eam bene admittamus, & adhibere possimus ad aliquid probandum tanquam regulam certissimam credendorum.

7. Ob. 2. Scriptura se ipsam sua luce satis prodit; si enim attentè ac devotè legatur, tam convincentes in ea reperiuntur causæ, quod sit Verbum DEI, ut testimonium Ecclesiæ vel omnino non requiratur, vel saltem non nisi ultimum jure obtineat locum. Ferè testimonium Ecclesiæ de Scriptura se ha-

bet, sicut se habet Tabellarius, qui affert litteras Regis; qui quidem initio nobis tradit has litteras, sed postquam eas reclusas legimus, & sigillum videmus, non amplius credimus propterea, quia Tabellarius dicit, has esse litteras Regis, sed propter Manum, Sigillum, Negotium Principis in litteris descriptum. Sic Scriptura habet in se talia critica seu indicia sibi intrinseca, qualia sunt *sublimitas* rerum, quæ in Scripturis tractantur, *instructio* talis ad vitam rectè instituendam, qualis non reperitur in ullo alio libro, *efficacia* tanta ad permovendos animos, quanta in nullo alio libro deprehenditur, & *impletio* prædictionum, quæ in Scripturis continentur &c. ut dubitari non amplius possit, quin hæc Scriptura sit Divina: ergo. R. si tanta est lux in Scriptura, qua se ipsam prodit, quare eam non omnes vident? cur hanc lucem potius in suo Alcorano vident Turcæ, quam in nostra Scriptura, etiam attentè & devotè lecta? cum tabellario & litteris Regis non est paritas, quia Character, Sigillum, & alia hujusmodi indicia clarè & longè certius dignosci possunt, & oculis evidentè cerni, suntque ex se longè aptiora ad probandum, litteras esse à Rege missas, quam Nuntij, sæpe mendaces: e contra in Scripturis nihil Divinum clarè & evidentè apparet, & e contra testimonium Ecclesiæ, quæ aliunde probatur esse infallibilis, clarè & sensibilibiter nobis constat: ac proinde hoc testimonium rectè dicitur esse primum, ultimum, efficacissimum, & ex omnibus unice convincens & infallibiliter

docens, dari Scripturam S. Adde, quod etiam litteræ regæ non semper certò ac *infallibiliter* dignoscantur ex indicijs, etiam si attentè & circumspèctè legantur: de litteris autem Divinis debet haberi infallibilis certitudo etiam quoad nos, quam certitudinem certè non pariunt illa critèria Scripturæ intrinseca; cur enim ab aliquo sancto & sapienti viro, qualis v. g. fuit S. Augustinus, Thomas Kempensis, S. Franciscus Xaverius &c. non possit scribi liber, in quo res æquè sublimes, tam copiosa instructio, tam efficax energia verborum, imò & quædam vaticinia de rebus futuris, quæ postmodum impleantur, ac mediâ ad salutem contenta sint, quin tamen talis liber esset *Canonicus*? Quid si aliquis diceret, Evangelia S. Bartholomæi, Thomæ, Nicodemi, quæ nec ab Adversarijs agnoscuntur pro Canonicis, esse tales libros, memoratis saltem plerisque dotibus instructos? Accedit, quod in Scripturis, quas Adversarij agnoscunt pro Divinis, reperiantur plurima capita, & sententiæ, in quibus nulla apparet vel sublimitas, vel informatio morum, vel

energia verborum, vel prædictio: quare ergo habent pro Divinis?

Ob. 3. *Spiritus est, qui testificatur.* 1. Jo. 5. v. 6. hoc est, Spiritus S. testimonium est quasi viva sensatio apud eos, qui Scripturam piè legunt, ut eam agnoscant: *ipse enim Spiritus reddidit testimonium Spiritui nostro.* Rom. 8. v. 16. *Et Spiritus docebit vos omnia, & suggeret vobis omnia.* Jo. 14. Ergo ex Spiritu interno potest satis cognosci etiam existentia Scripturæ. R. hoc argumentum, quod apud multos ex Adversarijs est potissimum, planè ineptissimum esse, tum quia adducit textus Scripturæ ad probandam existentiam Scripturæ, & sic supponit id, de quo queritur, tum quia ex his textibus non probatur, quod ille spiritus & dictamen internum, quo judicant dari Scripturam, sit Spiritus S. illustratio, & non potiùs fallax persuasio & erroneum proprij intellectus judicium, tum quia Turcæ vel alij Scripturam negantes eodem jure possunt dicere, se negare ex interno Spiritus S. testimonio, *Spiritum esse, qui sibi testificetur, Spiritum reddere Testimonium spiritui suo &c.*

§. II.

Iidem non possunt sufficienter probare Canonem S. Scripturæ.

9. Sciendum 1. vocem *Canon* esse Græcam, & Latine significare idem ac vocem *Regula*, item *Catalogus*. Quæ utraque significatio huc quadrat; cum

R. P. Pichler Theol. Polemica,

enim S. Scriptura sit *Regula* seu norma nostræ fidei & morum, rectè appellatur *Canon*, & totus *Catalogus*, in quem recepti sunt libri S. Scripturæ, itidem

11